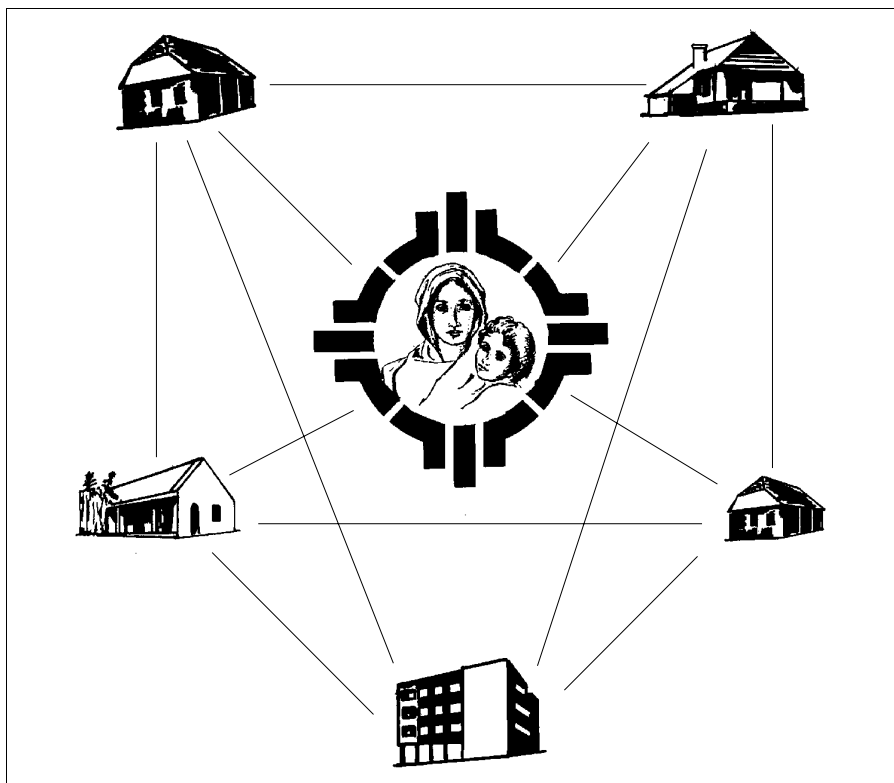

A családod élete az Egyház élete is!

OÁZIS

A schönstatti családmozgalom tájékoztatója

1995. november, V. évf. 2. (16.) szám

NEHÉZSÉGEINK

OÁZIS

1995. november
V. évf. 2. (16.) szám

A Magyar Schönstatti
Családmozgalom lapja
Ingyenes katolikus folyóirat

Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó:

Gódány Róbert és Rita
8272 Óbudavár, Fő u. 14.
Tel.: 87/479-205

Tipográfia:

Palásthy Imre
8175 Balatonfűzfő,
Kilátó köz 3.

Rajzok:

Pfitzner Tibor

Szerkesztették:

Csermák Kálmán és Alice
Endrédy István és Cecília
Gódány Róbert és Rita
Gábor Miklós
Körmentiné Oláh Gyöngyi
Ther Antal és Ágnes
Vajda Irma

KOPOGTATÓ

„...Minden bennünket ért csapás földre vet minket, megmutatja, mik vagyunk valójában: gyámoltalan, függő lények. Azért tudunk olyan nehezen igent mondani a szenvedésre, mert ezt az egzisztenciális tehetetlenségünket nem akarjuk elismerni. Urunk, Jézus Krisztus, mutasd meg, hogy minden szenvedés esély arra, hogy gyermekké váljunk benned, megváltozva, és átalakulva a Te képedre, mert általad lettünk az Atya gyermekei. Segíts, hogy ne ragaszkodjunk görcsösen a boldogságról alkotott elképzeléseinkhez, hanem minden nehézséget elfogadjunk és áldozattá tegyünk, az Atyának szóló adománnyá másokért.”
(Kilenced)

Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak, akik anyagilag is támogatták szerkesztői és kiadói tevékenységünket. Várjuk továbbra is a családok tapasztalatait, élményeit!

A következő számunk témája:

Ünnepeink a családban

Beküldési határidő: 1996. január 30.

Tillman atya előadása Máriabesnyőn 1995. márciusában

Szenvedéseink feldolgozása

A keresztút és a feltámadás egysége

Részt veszünk Urunk szenvedő életében, de részt veszünk megdicsőült életében is. A megdicsőült Úr is bennünk lakik. Ami Vele, Benne történt a nagyhéten és húsvétkor, az történik velünk is. Részt veszünk az Úr megdicsőült életében, azaz Vele együtt átéljük, hogy a szenvedésnek van értelme. A megdicsőült Úr ott van a mennyben az Atya előtt, és elmondhatja, hogy megérte a szenvedés. „Megérte bíznom Benned, amikor a Getszemáni kertben szenvedtem! És hogy azt mondtam: Ne az legyen, amint én akarom, hanem ahogy Te!” Mi is megtapasztaljuk mindkettőt. Átéljük a Krisztus szenvedésében való részvételt és átéljük a feltámadásában való részvételt is. Azaz átéljük azt is, hogy megérte a szenvedést elfogadni és odaajándékozni.

Gyermekek, hősök, vértanúk

A kereszt alatti szenvedés és a feltámadás összecsengését Kentenich atya lélektanilag megfogható módon így fogalmazta meg egy kis imában:

„Schönstatt Háromszor Csodálatos Anyja és Királynője
tégy engem a folytonos isteni mosolygás és
a folytonos emberi sírás *gyermekévé*.”

Tehát ugyanazon egy lélegzetvételben átéljük, hogy a lelkünk mosolyog és szenved. Átéljük, hogy ennek a szenvedésnek értelme van. Ha ezt átélem és elfogadom, akkor Isten áldását hozom le az emberekre, és ez boldoggá tesz. Az értelmes szenvedés boldoggá tesz! Hasonlít ez a szülő anya fájdalmához. Kentenich atya azt is mondja, hogy

„...tégy engem a folytonos isteni mosolygás és
folytonos emberi sírás *hőisévé*!”

„...tégy engem a folytonos isteni mosolygás és
folytonos emberi sírás *vértanújává*!”

Tehát az a fontos, hogy gyermekien, hősieken és vértanú módon viselkedjünk.

A gyermekiség azt jelenti, hogy minden helyzetben bízunk Mennyei Atyánkban. Bízunk benne, hogy a Szűzanya itt van velünk, és kísér bennünket. Természetesen megmarad egy bizonytalanság, és természetesen megmarad egy emberi szorongás. De minden helyzetben eltölt annak a tudata, hogy a Szűzanyánál ott-hon vagyunk. Schönstattban szívesen használjuk ezt a mondást: Mh, ami azt jelenti: „Mater habebit curam!” (Anyánk majd gondoskodik!) Nem engedjük a

gondokat eluralkodni, hanem remélünk. Mégpedig mindig konkrétan, amikor valami gondunk van, mondjuk: „Te majd gondoskodszt róla!” „Most Te jössz!” Ezt be lehet gyakorolni.

De megmarad egy bizonyos emberi bizonytalanság. Itt van azonban az igazi bizalom. Szükségünk van olyan családokra, akik ebből a gondolatból élnek. Ha valahol gond van, felhívják őket és mondják: „Bajban vagyunk! Segítsetek, kérjétek Édesanyánkat!” S akkor ők a háziszentélyükbe mennek imádkozni. Erős háziszentélyük van. Természetesen félünk is, mert gyermekek vagyunk, szegények vagyunk, de megyünk. Segítünk egymásnak a háziszentélyeink különleges kegyelmei által. Annak a családnak a háziszentélyéből, akik különösen is tudnak bízni, kiárad a bizalom a többi családba, a többi háziszentélybe is. Ők „...az isteni bizalom gyermekei, ... az isteni odaadás gyermekei...” „Ami Tőled jön, az jó!” „Még nem tudom, hogy mi jön, de tudom, hogy jó lesz” — mondják. Ez a magyarok karizmája! A szeretetben gyakorolt odaadás. „Tégy velünk, amit akarsz! Boldogok vagyunk, mert hisszük, hogy jó vagy!” Nem fontos, hogy mindent megértünk. Az a fontos, hogy hihetünk a szeretetben.

A házastársak útja

Ez lehetséges az egymással való kapcsolatban is. Bízunk egymásban, bízunk abban, hogy a Jóisten működik a társunk által akkor is, ha fáj, akkor is ha a helyzet nagyon sötét. Bízunk abban, hogy a társunk által a Jóisten keze érint meg bennünket. Így aztán, amit a társunk tesz, azt a Jóisten ajándékként éljük meg.

Együtt is mondhatjuk, hogy: „...tégy engem a folytonos isteni mosolygás és folytonos emberi sírás *gyermekévé!*” és közben arra gondolunk, hogy terheket rakunk egymásra. Vagy arra gondolunk, hogy egy nehéz terhet együtt kell hordoznunk. Így olyan gyermekek vagyunk, akik együtt állnak a kereszt alatt.

Egy második lépésben úgy éljük át magunkat, mint a folytonos isteni mosolygás és folytonos emberi sírás *hősei*. Itt egy másik lélektani érintkezési pont van. Arról az életfolyamatról van szó, amely hőst lát az emberben. Először is ez a lélek mélyének az adottsága, az a pont, ahol kész az ember az életét odaadni másokért. Ez az emberi természethez tartozik. Ha az emberi természet egészséges, akkor szívesen odaadja az életét másokért. Sok példát tudnánk erre mondani. A pogányok világában is sok példát találhatunk arra, hogy az egyik ember a másikért feláldozta az életét. Ehhez nincs szükség vallási indítékra, ehhez elég maga az emberi természet. Olyan az emberi természetünk, hogy valaki egy bajba jutottért odaadja az életét. Az anya feláldozza életét gyermekéért. A hegymászók egy csoportban kockára teszik egymásért az életüket. A háborúban a bajtársak készek egymásért az életüket odaadni... Most a Szűzanya megéri bennünk ezt a hősiességet. Mi pedig válaszolunk: „...tégy engem a folytonos isteni mosolygás és a folytonos emberi sírás *hősevé!*” Vagyis az áldozathozatal

hozzátartozik az életünkhöz. És ha éppen nem kell áldozatot hozni, akkor az csak szünet. Ez nem normális, de szép.

És lehetünk olyan helyzetben amikor így imádkozunk: „...tégy engem a folytonos isteni mosolygás és folytonos emberi sírás vértanújává!” Ez már nem az átlagos, hanem a tökéletes. A vértanúság azt jelenti, hogy odaadom az életem Istenért. Tanúságot teszünk Istenről és az életünket is odaadjuk ezért. Ez a beteljesedés. Szellemi értelemben is lehetséges ez. Ez így néz ki: Az az érzése az embernek, hogy nem tud így tovább élni vagy nem szeretne már így tovább élni. Mintha ólomsúlyok lennének az ember lábán, nem tud tovább menni. És a lélek fájdalma fojtogat. Nem tud levegőhöz jutni. Hisz Istenben, de nem érzi. Más emberek szeretetéből sem tud vigasztalást méríteni. Együtt van az ember a társával, akit szeret, de nem érez már semmit. És az ember egyszerűen teszi tovább a dolgát. Azt mondja a Jóistennek: „Tehetsz velem, amit akarsz: szeretlek!” Ilyen van kettesben is. Létezik ilyen, az egymáshoz fűződő kapcsolatban is. Vagyis már nem érezzük, hogy boldoggá tesszük egymást, a másik egészen idegen és nagyon nehéz vele együtt lenni. Ezt mindketten érezzük, de mégis egymásnak ajándékozzuk magunkat. Ebben van az isteni mosoly: hiszünk abban, hogy most egyek vagyunk Krisztussal. Hiszünk a megváltás tényében. Meghalunk az egymás iránti szeretetben. Vagyis már nem kapunk egymástól semmit, de összetartunk, egymáséi vagyunk, és mosolygunk az egész fölött. Ez a mosoly az isteni fényből fakad. Ez a mosoly azt jelenti, hogy már nincs ezekre szükségünk. Mindig, amikor valakinek azt mondjuk, hogy neked ezt vagy azt nem kell tudnod vagy megtenned, mosolygunk. Ha egy kisgyerek hozánk jön és nyújtja a kezét, hogy vegyük fel, mosolygunk. Megengedjük, megbocsátjuk neki a kicsiségét, ezt jelenti a mosolyunk. Ha egy felnőtt viselkedne így, nem mosolyognánk. A gyerekre mosolygunk. S ha ez a kisgyerek megfogja az orunkat, akkor is mosolygunk rá. Szabad neki ilyen bután viselkednie. Egy felnőttől ezt nem tűrjük el. A gyerekekkel szemben nem ilyen követelményt támasztunk. Annak a folyamatnak, amelynek során kimondom, hogy neked ezt nem kell tudnod, felszabadul a lélek. Ebből fakad a mosolygás. Ha tehát szenvedünk a társunk miatt, hogyha kölcsönösen szenvedünk egymás miatt, akkor egymásra nézünk és ezt mondjuk: Ilyenek vagyunk, bűnösök vagyunk, szegény emberek vagyunk, kicsit buták is, de a Szűzanya szeret minket, Isten szeret minket, Isten azt akarja, hogy együtt legyünk, tehát szeretjük egymást. Akkor mosolygunk, mert azt mondjuk, hogy egyáltalán nem muszáj, hogy minden jó legyen. Azon csodálkozunk inkább, hogy miért nem még nehezebb. Mindenki csodálkozik, hogy még szeretjük egymást és mosolyognak, mert ez a Jóisten ajándéka. Isten szeretete tart bennünket és szeretjük egymást. Ezért semmin sem csodálkozunk. Nem mondja az asszony, hogy ezt igazán nem gondoltam volna, hogy ilyen vagy. Hanem azt mondja, mindennap csodálkozom, hogy nem még rosszabb! Az emberi sírás és isteni mosoly vértanúi vagyunk. Gyermek, hő-

sök, vértanúk. Ez az utunk. Mosolygunk és szeretünk! Természetesen a szeretet fáj, és ez jó!

Ezt az élményünket összekapcsoljuk a háziszentélyünkkel. Összeülünk és azt mondjuk, hogy fáj a szeretet. És ez szép! Azt mondjuk, hogy igazán fáj, de szeretlek! Gyere! Ez az egység azért lehetséges, mert Jézus igazán feltámadt a közösségünkben. Nemcsak szenved, hanem fel is támad. És mi érezzük ezt a feltámadást, ezért a szeretetünk ilyen módon megmarad. Szeretek, de ez fáj is. Mosolyogva mondjuk, hogy a szeretet fáj... És néhány percig itt csendben elidőzünk. Ez az élet egy formája. Már ismerős, hogy imádkozunk a háziszentélyben. Ez a másik, hogy itt kimondjuk, ami fáj, de ez nem baj. Ezt mindenki ki tudja mondani és nagyon nagyon szép. Nem futunk el a fájdalom elől. Hanem szembenéziünk vele, és kimondjuk: Fáj, de szeretlek. Schönstatt egy házi-szentély-mozgalom, és a háziszentély egy üzenet. Ez az üzenet pedig választ ad a ma emberének szorongására.

Schönstatt a nehézségekkel való együttélés iskolája

Az oázis egy hely, ahol igazán jól érezhetjük magunkat, ahol a mindennapi élet nehézségeitől kipihenhetjük magunkat, felüdülhetünk. A háziszentélyünk az oázisunk. Egy hely a házunkban, lakásunkban, ahol erőt meríthetünk. Oázissá alakíthatunk azonban egy-egy időszakot is. Megyek az autóval, mosogatok, vagy hasonló tevékenységben vagyok. Nem csökkentem a figyelmemet, de a szükségesre korlátozom, belül pedig átengedem magam a Jóistentől rámsugárzó szeretetnek. A figyelmem valóban nem csökken, de oldottabb, sokkal kevésbé megterhelő. Ezek az időszakok meghosszabbodhatnak, míg „össze nem érnek” — azaz egész életünk oázissá válhat. Ilyen lehetett Kentenich atya élete. Ezért volt olyan nagy teherbírású. Így válhatunk mi is egyre inkább teherbírókká feladataink és nehézségeink közepette.

Nehézségeinkkel különbözőképpen bánunk: ki-ki az eddig *kialakult* illetve *kialakított* reflexei szerint. Gyermekkorunkban a környezetünkötől — mindeneke-lőtt szüleinktől — tanultuk, hogyan fogadjuk mindazokat a dolgokat, amelyek velünk történnek. Figyeljük csak meg, mi történik, ha egy kisgyerek elesik! Anyjának-apjának arcán keresi a választ a kérdésre: Mi történt? Meg akarja tanulni a számára váratlan élethelyzetekre való helyes válaszokat. Valami nagy baj történt velem? Olyan valami, amitől félnem, irtóznom, menekülnöm kell? Ijedt reakciónk ijedséget gerjeszt a gyerekekben. Ebből tanulja meg, hogy az ilyen helyzetekben meg kell ijednie. Meg is ijed, és ordít. Ha viszont nyugodtak maradunk, az megnyugtató. Megtanulja, hogy az ilyen helyzetekben nyugodt maradjon, ha elesik, felálljon, ha megüti magát, anyjával megvizsgáltassa, megpusztiltassa kis balesetének következményét. Tessék kipróbálni!

Nem ugyanaz, hogy egy helyzetben benne vagyunk, hogy valami megtörtént, vagy hogy valami megtörténhet velünk. A helyes reakció sem feltétlenül ugyanaz egy esemény bekövetkezte előtt, mint után. A gyerekek általában újra meg újra elesnek. Nem baj, ha megtanulnak olyan óvatosan mozogni, hogy ne essenek el túl gyakran. Még inkább tanulják meg helyesen felmérni a veszély nagyságát. De az baj lenne, ha olyan óvatossá válnának (tennének őket), hogy el sem indulnak, nehogy elessenek...

Ha mint szülők nem a realitásoknak megfelelően reagálunk, gyermekeink sem tudnak majd az életben helyesen reagálni mindarra, ami éri őket. Ahhoz, hogy helyeset tanulhassanak tőlünk, nekünk magunknak kell tudnunk elsősorban a saját élethelyezeteinket helyesen felmérni, majd helyesen válaszolni rájuk. Ez tanulás, ez munka.

Visszavonulunk az oázisunkba — a térbelibe otthon vagy az időbelibe bárhol — és tanuljuk a nehézségekkel való helyes bánásmódot. Schönstatt a mi oázisunk — az oázisunk egyre inkább Schönstattá lesz. Mert Schönstatt a nehézségekkel való helyes bánásmód iskolája. Ha az oázisomat egyre inkább hagyom, hogy Schönstattá váljon, ha a szeretetszövetség az egész gazdag értékvilágával áthathatja a személyes világomat, akkor megfelelően fel vagyok szerelve a nehézségekkel való helyes bánásmóddhoz.

Milyen mély bizalom rejlik a szeretetszövetségben! Kentenich atya mondja: „Nem tudjuk, hogy pontosan milyen nehézségek várnak ránk... Azt az egyet azonban hisszük és bízva reméljük, hogy a Szűzanya, aki 1914-ben 'itt a trónját különleges módon' felütötte, hogy 'osztogassa a kincseit és hassa a kegyelem csodáit', a Gondviselés tervének megfelelően el nem hagy minket mindaddig, míg mi el nem hagyjuk őt.”

Milyen mérhetetlen nagy mű megvalósításában működhetünk közre mint szülők, mint családok a szeretetszövetségben! Megbízatusunk nem kisebb, mint szent családokká válni és szent családszigeteket alkotni s így a szeretet kisugárzó központjaivá válni. Hogyne vigyázna ránk, hogyne nevelne bennünket hatékonyan, aki minket erre meghívott és kiválasztott! Akármilyen értetlenek, akármilyen nehézkesek, akármilyen gyengék vagyunk — hatékony eszközökké nevel bennünket a kezében a családunkért, a környezetünkért, az Egyházért, a világért. A bizalom milyen nagy ereje rejlik ebben a küldetésstudatban. Servus mariae nunquam peribit — Mária szolgája nem fog soha elveszni. Aki Máriához hasonlóan az Atya megváltó tervét szolgálja, annak a nehézségek felhívást jelentenek. Felhívást a bizalomra, a harcra, a nagyobb szeretetre.

Hol tartok ezen az úton? Az első lépést fontolgatom? Már elfáradtam egy kicsit? Hagyom magam a nehézségek által hívni: indulj, ne lankadj? Haragszom a nehézségek miatt? Vagy merem feltételezni, hogy azt, amibe beleütköztem, a Jóisten lépcsőnek szánta számomra?

Részünk lett a vigasztalásban is

Hét éve vagyunk házások. Esküvőnk után egy évig férjem szüleinél laktunk, ahol hatan éltünk egy 70 m²-es panel lakásban. Hiába próbálkoztunk mindenféle lakásmegoldással nem sikerült semmi. Közben vártuk első gyermekünket. Végül is az Úr segítségével egy szombati napon beköltözhattünk álmaink 50 m²-es lakásába. Aznap éjjel megszületett kislányunk. A Jóisten nem hagyott nehézség nélkül minket. Férjem munkanélküli, a kislányunk több hónapra beteg lett. Tele voltunk adóssággal a lakásvásárláshoz felvett kölcsönök miatt. Szinte a semmi-ből éltünk. Sokszor a szomszéd néni hozott nekünk enni. De jókedvűek voltunk, és tele hittel és bizalommal. Kértünk és kaptunk is: Megszületett a kisfiunk, és a férjemnek sikerült egy nagyon jó cégnél elhelyezkednie. Rengeteget dolgozott, szinte alig láttuk egymást. Egy évig éltünk így, amikor rájöttünk, ez így nem mehet tovább, több időt kellene együtt töltenünk. Ekkor találkoztunk a schönstatti családmozgalommal, és ezzel egy időben csodálatos módon több problémánk is megoldódott. Nyitottunk egy irodát, így magunk osztjuk be a munkaidőnket, és többet tudunk együtt lenni. Anyagilag egyenesbe jöttünk, sőt most már mi tudunk adni másoknak. Életünkben teljesen beigazolódta Szent Pál szavai: „Nemcsak a szenvedésben lett részünk, hanem a vigasztalásban is.” (2Kor 1,5-7) Áldjuk érte az Urat!

Kibírtuk

Kibírtuk a Jóisten előző nyáron ránk mért nehézségeit. Mert ahogy a Bibliában szerepel: erőnkön felül nem próbál meg bennünket az Isten.

Szükségessé vált, hogy a felújítás alatt lévő házunkon lecsereljük a tetőt, mivel az eredeti nádtető már több helyen beázott. Barátaink segítségével május végén láttunk neki a nád leszedésének. Azt reméltük, hogy ez a munka segítségével meglesz egy szombat alatt. Alaposan elszámítottuk magunkat. Még hetekig tartott, míg teljesen sikerült lecsupaszítanunk a tetőt. Közben a leszedett nádat égettük a 35°C-os melegben. Olyan sok volt, hogy az égetéssel és az elhordással ősz lett, mire végeztünk. A tervezettnél több időt vett igénybe a többi munkafolyamat is.

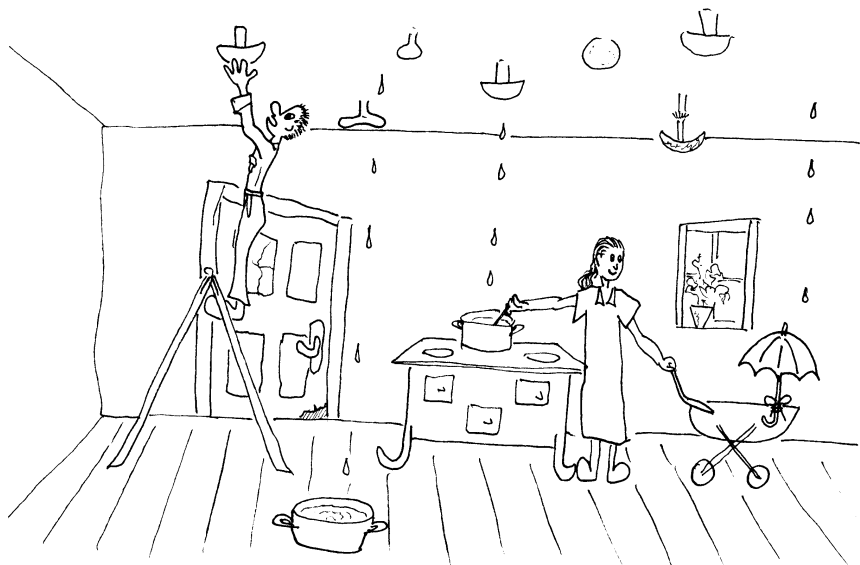
Közben bent laktunk a házban, és a fejünk felett csak a csupasz parasztmennyezet volt, gerendák és deszkák. Eleinte a törek és agyagpor hullott, majd megérkeztek a kiadós nyári záporok. Ettől fogva sár folyt a nyakunkba, ahogy a tetőről mosta a port az eső. Hiába volt fenn 2 réteg hatalmas fólia, a deszkákból kiálló szegek számtalan lyukat szúrtak rajta.

Volt olyan emlékezetes esőzés, hogy éjfélig mertük a szobákban a vizet, hogy fel ne púposodjon a parketta. (Azért az egyik helyiségben mégis megtörtént.) Egy óriási nyilont szögeltünk fel a mennyezetre, hogy tölcserként gyűjtse össze a vizet egy 200 literes fém hordóba. Éjfélkor végre úgy feküdtünk le, hogy üresre mertünk minden vízfogó edényt. Hajnali négykor arra ébredtünk, hogy a 200 literes hordóból folyik ki a víz. A tehetetlenségtől sírni tudtunk volna.

Azért a Jóisten egy kis humort is csepegtetett a gyötrelmeink közé: az egyik szoba vakolt mennyezetén a beszívódott sok víznek és a jó táptalajnak köszönhetően csoportokban fejjel lefelé kalapos gombák nőttek.

Nyár végére nagyon kimerültünk. Minden nap hajnalban keltünk és későn feküdtünk. Nem volt egyetlen szabad hétvégénk, csak a vasárnapok. Végre ősszel egy balatoni nyaralóban tudtunk tölteni egy kétnapos hétvégét rendes ágyban és nem a sít közepén. Ez a két nap számunkra olyan felüdülés volt, mint máskor egy egész hetes nyaralás.

A tető végül november végén lett kész. Hála legyen érte az Istennek! A megpróbáltatások közepette többször is úgy éreztük, hogy a családoknak biztosan sok kegyelemre van szüksége, ezért mér ránk ennyi nehézséget az Isten. Ma pedig az emlékeken már csak mosolygunk. Kibírtuk, és megérte a fáradságot.

Drágám, csiperkét vagy pereszkét kérsz a leveshez?

Így lehattunk együtt...

A nehézségeinkről írni nehéz. Talán szemérmességből, zárkózottságból, talán azért, mert „nem kell az ilyet világgá kürtölni”. Mi sem világgá kürtölni szeretnénk, hanem megosztani egy életre szóló élményünket.

Az esküvőnk előtt másfél hónappal Édesapám kórházba került. A betegsége korábban kezdődött, már több mint két éve kezelték szívritmus zavarral, infarktus gyanúval. Szépen javult az állapota, egyre többet mozgott, már elének jött a kórház folyosóján. Az egész család az esküvőre készült, édesapa is büszkén mesélte a kórházban mindenkinek, hogy férjhez megy a „kicsi lánya”.

Aztán egyik napról a másikra hirtelen egyre rosszabbul lett. Az intenzív osztályon nap mint nap találkozott a halál élményével. A szigorú látogatási feltételeknek eleget téve mindig csak ketten lehattunk az ágyánál. Nagyon várt bennünket: Édesanyát, a testvérét és minket, a gyerekeit. Mégis a legnagyobb öröme az volt, amikor az Úr Jézus látogatta meg. Fialat káplánunk gyakran vitte Őt édesapához.

Egyik délután odahívott az ágyához engem és a vőlegényemet. Kérte, vagy talán „parancsolta”: „Gyerekek, ígérjétek meg, hogy — bármi történjék — megtartjátok az esküvőt! Ez a kérésem! Kisfiam, rád bízom a lányomat!” — és összekulcsolta a kezünket. — „Ígérjétek meg!” Persze mi megígértük, de akkor még nem mertünk, vagy talán nem akartunk arra gondolni, mi lehet az a „bármi történjék”.

Néhány nap múlva — akkor már nagyon nehezen beszélt — szép nyugodtan, mindannyiunkat bátorítva, vigasztalva elbúcsúzott tőlünk. Mondta, hogy boldog, nincs benne félelem, várja őt Jézus, és nehezen, de kimondta a szót: „Meghalok.” Rohamosan romlott az állapota, már csak mondat- és szófoszlányokat lehetett érteni a szavaiból, mindig a „szombat délutánt” emlegette. Készült az esküvőnkre. Péntek délben a kezelőorvosa telefonált, hogy menjünk, mert nagyon rosszul van. Mentünk akik tudtunk, és vele töltöttük az utolsó percekét...

Másnap reggeltől folyamatosan érkeztek a vendégek vidáman, hiszen esküvőre jöttek.

Délután háromkor pedig — ahogy ígértük — hófehér ruhában ott álltam az oltár előtt abban a biztos tudatban, hogy aki már nincs közöttünk, az is velünk imádkozik, velünk örül. A nászmisénk — amit meghalt Édesapámért mutattunk be — boldog, imádságos szentmise volt. Életemben először éreztem, hogy mit jelent a feltámadás reménye, hogy mit jelent tanúságot tenni az ÉLET-ről.

Édesapám biztos hitét látva erőt kaptunk mindnyájan, és őszinte szívvel éreztük, hogy az Isten megáldja szerelmünket, házasságunkat.

Pár nappal később, amikor újra összegyűlt az esküvőn együtt ünneplő rokonság, a baráti kör, a volt kollégák, és a gyászmisén együtt imádkoztunk, a temetői kandeláberek hideg fénye helyett a húsvéti gyertya vidám lángja lobogott.

Nehézségeink

„Áldom Istent a terhekért, akadályokért, nehézségekért, mert ezeken keresztül találtam meg önmagamat, az én munkámat és az én Istenemet” — írja Helen Keller. Nehézségeink, akadályaink nem mérhetők Helen Kelleréhez: ő süketen és vakon született. De egyelőre hitünk, bizalmunk sem hasonlítható az övéhez.

Persze annyi minden nehéz: a bajok, a korlátok, a szomorúság és bosszúság velejárói életünknek. Ezek azonban olyan keresztetek, amelyeket ha felvesszünk és megpróbáljuk Jézust követve vinni, üdvösségünkre válnak.” Vannak üdvözítő és kárhozatba vivő keresztetek” — prédikálta egyszer egy atya. Minden attól függ, *mi* hogyan fogadjuk őket. Ha a nehézségek, terhek keresztjét elfogadjuk, vállunkra vesszük és közben hisszük, hogy „minden javunkra szolgál”, akkor a bajok is előbbre, feljebb segítenek.

Az életünkben, családjainkban sokszor megtapasztaltuk ezt kicsiben és nagyban. Így történt ez egyik gyermekünk megfogánása után: az első pillanatban valóban „tehernek” tűnt, és úgy látszott, hogy csak nehézséget és bonyodalmat okoz. Aztán megpróbáltuk elfogadni őt — nem teherként, hanem ajándékként —, és mire észbe kaptunk, a teher áldássá vált. (Már nem terhes, hanem áldott voltam.) Felülemelkedtünk kicsinyes gondjainkon és bíztunk. Erőt vettünk gyengeségeinken, lustaságunkon és „nekiláttunk” a dolgoknak. Újra egymásra találtunk, és újra imádkoztunk. Ez egy szép és nagy esemény, amely megerősít minket.

Ha a mindennapok apró-cseprő bosszúságait figyeljük, megtapasztalhatjuk az ellenkezőjét is. Nem sikerült,... Eltörik valami,... Megint későn jön... Ha akkor csúnyát mondunk, beindul a méregörvény és elnyelheti az egész napot.

Ha azonban Isten segítségével felül tudunk kerekedni a dolgon egy fohászszal, a győzelem szinte felvértez a bajok ellen. Szent Pál apostol is erre biztat: „Legyetek mindig derűsek! Szüntelenül imádkozzatok! Adjatok hálát mindenért, mert Isten ezt kívánja mindnyájatoktól Krisztus Jézusban.” (1Tessz 5,16-18) és „Tudjuk, hogy az Isten szeretőknek minden javukra szolgál.” (Róm 8,28)

*Ízleljétek és lássátok, milyen édes az Úr,
Boldog az az ember, ki Őbenne bízik!
(Zsolt 34,9)*

Kemény év volt

Mióta összeházasodtunk, azzal ostromoljuk a Jóistent, segítsen bennünket kertes házhoz jutnunk, hogy majd a gyerekeknek legyen helyük, ahol nyugodtan játszhatnak. Tavaly végre sikerült egy „kertet” vennünk, s hogy ház is lehessen benne, elkezdtük a terveket készíttetni. Mivel elképzeléseink és gyermekeink számához — ekkorra már négy volt — igyekeztünk a ház méretét igazítani, hamar kiderült, hogy a költségek igen magasra rúgnának. Minden építész ismerősünk azt mondta, hogy annyi pénzzel, amivel rendelkezünk, bele ne fogjunk az építkezésbe.

Ettől eléggé elcsüggedtünk, és úgy éreztük, minden összedőlt, amit szeretünk volna és megálmodtunk. Aztán igyekeztünk összeszedni magunkat, és bízni az Úrban, hogy Ő irányítja lépteinket, és valami miatt így kellett lennie.

Ezután úgy döntöttünk, hogy férjem elfogadja a Budapesten kínált állást, ahová már fél éve csalogatták, ha találunk lakásmegoldást. Ekkor csodák csodájára találtunk egy szoc.pol.-os lakást némi keresgélés után. Azonnal autóba ültünk, hogy mi legyünk az elsők. Az eladó hölgy közölte, hogy már elkelt, és hat órára jönnek a vevők megbeszélni a részleteket, de várjunk egy kicsit. A vevők nem érkeztek meg a megbeszélt időre, sőt később sem, így elmentünk megnézni a lakást. Biztosnak látszott a dolog, örültünk, s az Isten gondviselését véltük az események menetében. De a Jóisten nem ezt a sima utat szánta nekünk. Ezután kezdődtek az igazi nehézségek!

Néhány hét múlva bizonytalanná vált, hogy a szoc.pol.-t fel tudjuk-e venni az eladók részéről felmerült jogi hiba miatt, így nem mertük megvenni a lakást. Viszont biztossá vált, hogy ötödik csemeténk úton van. Már Budapesten dolgozott a férjem, mi a vidéki lakásunkban, az iskola mindjárt kezdődik a legnagyobb gyerekeknek, s most hogyan tovább?

Értetlenül álltunk a dolgok előtt, és nem tudtuk, mi lehet a Jóisten célja ezzel az egész bonyolult helyzettel. Mit kellene tennünk, merre az utunk. Az őszi hónapok férjem részéről azzal teltek, hogy Budapesten munkaidő után lakást keresett, hirdetésekkel bújít, és rengeteg helyre elment lakást nézni. Egyszer úgy tűnt, akad megint egy számunkra megvehető lakás. A jelenlegi vidéki lakásunkat is meghirdettük eladásra, de egy hét múlva ez a vétel is meghíúsult, mert a budapesti eladók meggondolták magukat.

Én nagyon nehezen viseltem ezt az időszakot, nagyon hiányzott a párom. Mikor eljött az az idő, mikor azelőtt hazaért, nagyon sokszor elfogott a sírás. Hiányzott a segítsége is, de ő maga sokkal jobban. Azt viszont kezdettől fogva éreztem, hogy minden nehézségünk ellenére az Úr velünk van. Tudatában vol-

tam annak, hogy nem szabad, hogy összetörjenek a nehézségek. Inkább arra kell törekednünk, hogy az Istennel való kapcsolatunk elmélyüljön.

Azután amikor novemberben emelték a szoc. pol.-t, elhatároztuk, hogy megingathatatlanul elkezdjük az építkezést vidéken. Ezt a döntésünket az is indokolta, hogy új lakásmegoldást kellett keresnünk, mert a jelenlegi lakásunk 2 egymásból nyíló szobájával hetünknek (ill. férjem távollétével most csak hatunknak) végszén kicsi. Állandó a felfordulás, a gyerekek altatása nehézkes, egymást verik fel. Az iskolás gyermekünknek nincs íróasztala stb.

A tervek elkészítése, befejezése csúszott. Az építési engedély nehezen akart megszületni. Közben igen nehéz napokat álltunk ki, amikor hallottuk hogy a szoc. pol. rendeleten újra módosítani szándékoznak. Egy napra megint úgy éreztük, minden összedőlt., de aztán újra elhatároztuk, ha egy fillért sem kapnánk, Istenbe vetett bizalommal akkor is folytatjuk, amibe belekezdünk. Hála Istennek, ránk a módosítás már nem vonatkozott, sikerült a lakásunkat is gyorsan eladnunk és az igénylést az OTP-hez benyújtani.

Közben márciusban megszületett az ötödik gyermekünk. Ezentúl még bonyolultabb lett a feladatok ellátása otthon egyedül a férjem nélkül. Szerencsére az első hetekben akadt segítségem, később pedig az égi segítség érkezett rendszeresen. Vagy olyan formában, hogy éppen aludt a legkisebb, amikor a többit etetni, fürösztetni, kellett, vagy úgy, hogy jó idegzetten bírtam ha éppen sírtak vagy ötfelé kellett volna futnom.

Április elején végre elkezdtük a munkát. Sajnos a kőműves brigáddal nem volt szerencsénk, mert félkész pincével otthagytak bennünket. Számomra igen nagy nehézséget okozott a kialakult helyzet. Borzasztó három napot álltam ki. Ha a férjemmel beszéltem telefonon, mindketten úgy éreztük, nem értjük meg egymást. Úgy éreztem, ha haza jön is pénteken, csak veszekedni, vitatkozni fogunk, és hogy nincs értelme az egész építkezésnek, ha rámege a békeség és a szeretet. Egyre a Szűzanyához menekedtem, Őhöz könyörgtem segítségért ebből a kilátástalan helyzetből. S váratlanul szerdán este (máj. 24. — Mária, keresztények segítése napján) hazajött a férjem kedvesen, nyugodtan, szeretettel. A feszültségek, amelyek bennem voltak, nagyrészt eltűntek, s a problémát rövidesen sikerült megnyugtatóan lezárni. Hála Istennek és köszönet a Szűzanyának, hogy veszekedés és vitatkozás nélkül, számomra csodával határos módon történt mindez. Úgy éreztem magam, mint aki ingoványól menekült meg. Véletlenül(?) akadt egy másik brigád, amelyik hamar folytatta a munkát, és szakmailag is sokkal jobbnak bizonyult az előzőnél.

Az építkezés körül persze állandóan akadnak gondok. Szinte semmi nem megy egyenesen és egyszerűen. Gondolom, mindenki ismeri ezt, aki már építkezett. Gyakran kell a hivatalokat is járnom egy vagy több gyerekkel. A legkisebbet, mivel még szopik, mindig vinnem kell magammal. Néha vágyakozva gondolok arra, hogy milyen jó lenne, ha a párom itthon lenne, s nem nekem

kellene mindent elintézni. De ez a jelenlegi helyzet. Igyekszem egyre tudatosabban a Szűzanyának ajánlani küszködéseinket, hátha fel tudja használni valahol a világban.

Úgy érzem, mi is sokat változtunk lélekben ez alatt az egy év alatt. Nemhiába az istenfélőknek minden a javukra válik. Gondjaink persze még akadnak bőven. Októberben jelenlegi, már eladott lakásunkból költöznünk kell! De hova? Elkészül-e addigra a házunk annyira, hogy nagyjából lakható lesz? Vagy a szüleimhez kell mennünk 1 szobába? Minden nehézség ellenére bízunk a Jóistenben. Hiszen akit szeret, azt próbára teszi. Nehézségek nélkül talán unalmas is lenne az életünk. S Jézus mondta, hogy ne aggodalmaskodjunk, s elég a mának a maga baja (Mt 6,25-34).

Meghódítottuk az Ígéret Földjét

A következő kis történet példa arra, hogy a Jóisten hogyan nevel bennünket. Egyik eszköze, hogy nehézségeket állít elénk.

A nyári fiútáborok „tematikusak”, vagyis egy előre kiválasztott bibliai történet köré csoportosítjuk a lelki programot. Beszélgetünk róla, és megkeressük a hasonlóságot a bibliai esemény és a mi táborunk között, azaz egy kicsit átéljük a történetet.

Tavaly Mózes és a zsidó nép sivatagi vándorlása volt a témánk, így automatikusan adódott idénre a bírák kora. Hangulatkeltésképpen a meghívóba a következő bevezetőt írtam:

„Hosszú vándorlásunk után végre elérkeztünk az Ígéret Földjére. De ezt a földet már más népek lakják, és hogy az Isten által adott jogos tulajdonunkat birtokba vegyük, kemény harcokat kell vívnunk. Vállaljuk-e ezt a harcot? Istenben bízunk-e, vagy saját erőnkben? Erre keresünk választ az ideai nyári táborban.”

Így kezdődött a meghívó, és így kezdődött a táborunk.

A szervezés rendszerint fél évvel a tábor előtt megkezdődik. Meg kell tekinteni a táborhelyet, fel kell venni a kapcsolatot a helyi erdészszel, és le kell foglalni a területet a tervezett időszakra, hogy később ne legyen semmi probléma. Így történt az idén is, erdészvezetői aláírással ellátott engedéllyel a zsebünkben indultunk útnak. A meglepetés akkor ért bennünket, amikor az 5-6 dugig megrakott autóból álló karavánunk befordult a táborhelyül kiszemelt területre. Ugyanis a nekünk ígért földet már mások lakták, egy másik tábor kellős közepébe csöppentünk.

Az első pillanatban megijedtem: Hogyan lesz itt tábor? Szabad terület sem nagyon maradt, és más „természetbarát” emberek viselkedéséről is voltak már tapasztalataink. Majd szétvetett a düh, hisz itt nekünk, egyedül csak nekünk van „jogunk” táborozni. Erről papírunk is van. Az mégsem lehet, hogy elmaradjon az egész tábor!

Aztán megkezdődtek a tárgyalások. A fiúk persze másként akarták a helyzetet megoldani, a bibliai történethez közelebb álló eszközökkel. Csakhogy mi már nem az őszövetségben élünk. Kiderült, hogy a másik társaságnak is van engedélye, igaz nem írásbeli, csak szóbeli, de ők már két éve minden nyáron itt töltenek két hónapot, mondhatni a szokásjog az övék.

Végül másfél órás vita, tárgyalás és mérgeződés után kompromisszumot kötöttünk: megfeleztük a területet, miénk lett a tisztás fátlanabb, de a forráshoz közelebb eső része. Elkezdődhetett a sátorverés, berendezkedés. A zavaró körülmények miatt rossz hangulatban fogtam neki a munkának. Még egy óra kellett hozzá, hogy kitisztuljon a kép: Hát nem ezt írtam a meghívóban?

Egy hétig gyakoroltuk az egymás mellett élést más gondolkodású emberekkel. Nem kívül, hanem magunkban kellett elfoglalnunk az Ígéret Földjét, és a Szűzanya segítségével átélhettük, hogy mit éreztek a zsidók annak idején a Jordán partján.

Miután a helyzet mögött felismertük az Istent, és elfogadtuk kezéből a próbát, egy igazán szép tábort építettünk fel, és nagyon jól éreztük magunkat.

Az alábbiakban közreadjuk Bíró László segédpüspök úr levelét:

Kedves Róbert!

Két dolog is készített, hogy néhány sort írjak. Egyrészt Veronika küldött egy mélytartalmú karácsonyi köszöntőt az aláírással, másrészt Rábel Istvánéktól kaptam három példányt az Oázis c. tájékoztatóból, a 94/1., 2. és 3. számokat. Átfutottam őket. Gratulálok. Ilyen kicsi terjedelemben milyen sokat el lehet mondani egyszerűen, szeretettől áthatottan. A Jó Isten adjon erőt, hogy tudjátok tovább folytatni! Szívesen venném, ha rendszeresen is megkaphatnám tájékoztatókat.

Munkátokban mindig szeretnék melletetek állni, amennyiben erőmből telik. Imádságos megemlékezéssel és igaz nagyrabecsüléssel:

Kalocsa, 1995. január 13.

Bíró László

Kedves Olvasóink!

Tekintsük a püspök úr sorait biztatásnak. Kérjünk mindenkit, aki életének egy-egy eseményét, élményét, tapasztalatait szívesen leírná, hogy az mások épülésére, gazdagodására szolgáljon, tiszteljen meg bennünket bizalmával. A cikkeket továbbra is név nélkül szeretnénk közölni. Az előttünk álló advent és karácsony bizonyára indítást ad a következő számunkhoz, mely az „**Ünnepeink a családban**” témáról szeretne egy csokorralót bemutatni. Ünnepeink átszövik az egész évet. Várjuk a családok beszámolóit!

Kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket és áldott, új esztendőt kívánunk minden kedves Olvasónknak!

A Szerkesztők

